

Arrest

nr. 89 125 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2012 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 24 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2012, met kennisgeving op 1 februari 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 24/11/2011 bij de burgemeester van 3000 Leuven door E.N., A. (...) geboren te Beni Bouyahié op (...), onderdaan van Marokko, verblijvende (...) (en momenteel aangehouden in de gevangenis van Leuven, Geldenaaksebest 68 3000 LEUVEN) in toepassing van art 9 (9BIS) van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en van het KB van 07/05/1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Uit de in- en uitreisstempels van zijn Marokkaanse paspoort met nummer (...) blijkt dat betrokkene langer dan één jaar afwezig was uit het Rijk en niet in aanmerking komt voor het in artikel 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer. Op 27.01.2011 werd hij uitgeleverd door Frankrijk aan België en opgesloten uit hoofde van doodslag en verboden wapendracht.

Betrokkene vraagt om in toepassing van het Koninklijk Besluit van 07/08/1995 houdende de vaststellingen waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid in het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, in bijzonder op artikel 2 en 4 gemachtigd te worden tot een terugkeer in het Rijk.

De huidige aanvraag om gemachtigd te worden tot een terugkeer in het Rijk in toepassing van het Koninklijk Besluit van 07/08/1995 wordt geweigerd om redenen van openbare orde.

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid ernstig te kunnen schaden.

Zo werd betrokkene reeds diverse malen veroordeeld:

18.06.1997 : Correctionele Rechtbank - Mechelen

Betrokkene werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

15.02.2010 : Correctionele Rechtbank - Mechelen

Betrokkene werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende en aan iemand te hebben gevangen gehouden.

15.03.2011: Hof van Beroep - Brussel

Betrokkene werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar uit hoofde van poging tot opzettelijke doding en verboden wapendracht, met onmiddellijke aanhouding.

11.04.2011: Correctionele Rechtbank - Mechelen

Betrokkene werd veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren uit hoofde van een persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden, gevangen gehouden of te doen gevangen houden en opzettelijke slagen of verwondingen die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebben.

Gezien de ernst van de feiten en de historiek van de veroordelingen waarvan drie nieuwe veroordelingen plaatsvonden de afgelopen jaren, dient vastgesteld te worden dat meneer een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en niet gemachtigd kan worden tot een terugkeer in het Rijk.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift vraagt te worden vrijgesteld van de betaling van het rolrecht, aangezien zij omwille van haar aanhouding het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand zou genieten, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet heeft geantwoord op de brief van 8 maart 2012 van de Raad om haar verzoekschrift te regulariseren door het voorleggen van een recent stuk om het voordeel van de kosteloze rechtspleging te kunnen genieten. Bij beschikking van 6 april 2012 werd het rolrecht aldus begroot op 175 euro, door de verzoekende partij betaald op 17 april 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen “2 en 4 van het K.B. van 07 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling wiens afwezigheid in het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren”, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...”

“Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T V. R., 1993/2, 67-71).

En terwijl:

-de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

-en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

-en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

-en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;

-en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire bevoegdheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Verzoeker is gedurende meer dan één jaar afwezig geweest uit het Rijk, doch meent zich te kunnen beroepen op de voorwaarden gesteld in artikel 2 en 4 van het K.B. van 07.08.1995.

Artikel 2 stelt:

“De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren, op voorwaarde:

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen,

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk,

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3,4 of 5.”

Artikel 4 stelt:

“De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet:

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven te hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over een vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt.”

Verzoeker beschikt momenteel over de steun van zijn vriendin E.K.L. (...), die over een inkomen beschikt.

Verder beschikt verzoeker over de steun van zijn voltallige familie. Zo stelt ondermeer zijn broer A.E.N. (...) zich tevens garant voor verzoeker.

Tevens is verzoeker sinds 2005 eigenaar van een woning gelegen te (...). Bij een invrijheidstelling zou verzoeker hier terug gaan wonen, hetgeen de kost van een huurwoning bespaart.

Verzoeker kan vanaf zijn invrijheidstelling tewerkgesteld worden bij restaurant L.J. (...) BVBA te (...).

De bestreden beslissing weigert het recht op terugkeer om redenen van openbare orde:

“Zo werd betrokkene reeds diverse malen veroordeeld. 18.06.1997: Correctionele Rechtbank Mechelen. Betrokkene werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

15.02.2010: Correctionele Rechtbank Mechelen

Betrokkene werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende en aan iemand te hebben gevangen gehouden.

15.03.2011: Hof van Beroep- Brussel

Betrokkene werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar uit hoofde van poging tot opzettelijke doding en verboden wapendracht, met onmiddellijke aanhouding.

11.04.2011: Correctionele Rechtbank- Mechelen

Betrokkene werd veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren uit hoofde van een persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden, gevangen gehouden of te doen gevangen houden en opzettelijke slagen en verwondingen die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebben.

Gezien de ernst van de feiten en de historiek van de veroordelingen waarvan drie nieuwe veroordelingen plaatsvonden de afgelopen jaren, dient vastgesteld te worden dat meneer een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en niet gemachtigd kan worden tot een terugkeer in het Rijk."

De bestreden beslissing getuigt van een weinige zorgvuldige voorbereiding bij het nemen van de beslissing; verzoeker werd bij vonnis van 15.02.2010 enkel bij verstek veroordeeld. Dit vonnis is dus geenszins een definitief vonnis zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Zoals blijkt uit het gevoegde verstekvonnis werd dit op 31.03.2010 betekend aan het Politiecommissariaat te Mechelen. Na zijn aanhouding heeft verzoeker kennis gekregen van deze veroordeling op 01/03/2011 en werd er verzet aangetekend tegen dit vonnis.

De motivering van de bestreden beslissing is dus gebaseerd op volstrekt foutieve gegevens.

Verder doet de motivering van de bestreden beslissing uitschijnen dat verzoeker zich de afgelopen jaren nog schuldig zou hebben gemaakt aan het plegen van criminele feiten, waardoor hij op heden een bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Ook deze stelling getuigt van een weinig zorgvuldige voorbereiding van het dossier; de vermelde vonnissen in de bestreden beslissing handelen allen over feiten van meerdere jaren geleden.

Door de afwezigheid van verzoeker uit het Rijk is hij veroordeeld geweest bij verstek. Na kennisname van de veroordelingen werd telkens verzet aangetekend en zijn er dus meerdere veroordelingen uitgesproken ten aanzien van verzoeker op korte tijd. Deze veroordelingen hebben echter betrekking op feiten uit het verleden.

18.06.1997: Correctionele Rechtbank Mechelen: het hoeft geen verder betoog dat dit geen recente feiten zijn.

15.02.2010: Correctionele Rechtbank Mechelen: geen definitieve veroordeling; "Te Mechelen op 27.10.2007".

15.03.2011: Hof van Beroep Brussel : "Te Brussel op 01.01.2003".

11.04.2011: Correctionele Rechtbank Mechelen: "Te Mechelen op 21.04.2008".

De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren dus van reeds enige jaren geleden en de Staatssecretaris slaagt er niet in om aan te tonen dat er een actueel hoog risico op recidive is in hoofde van verzoeker.

Gelet op de aanhouding van verzoeker zal de Strafvuitvoeringsrechtbank (SURB) zich nog dienen te buigen over een eventuele vrijlating. In het kader hiervan worden verschillende studies gedaan om na te gaan of er een verhoogd risico op recidive bestaat, of verzoeker zou vluchten, of hij de slachtoffers zou lastig vallen en peilt men naar zijn sociale reclassering.

In het kader van de voorbereiding hiervan kan de sociale studie dd. 03.06.2011 worden aangehaald. Deze sociale studie was echter slechts een eerste stap inzake de voorbereiding van het dossier en sindsdien is het dossier van verzoeker enkel op gunstige wijze geëvolueerd doordat onder andere de maatschappelijke enquête bij zijn vriendin heeft plaatsgevonden. Met betrekking tot het risico op het plegen van nieuwe feiten stelt de sociale studie dat de feiten gebeurden tijdens het uitgaan na het drinken van alcohol. Mits een alcoholverbod en een sterk opvangmilieu zou dit risico op herval beperkt kunnen worden tot het minimum.

Bovendien zou een gecontroleerde antabuse-inname kunnen worden gerealiseerd. Door deze medicatie wordt het voor verzoeker onmogelijk gemaakt om alcohol te kunnen drinken.

De technisch penitentiair deskundige die het verslag heeft opgesteld vermeldt tevens dat zij dient vast te stellen dat verzoeker goed ingeburgerd is in het land. Zij vermeldt dat hij hier school liep en zijn voltallige familie hier heeft.

De beoordeling van het gevaar voor de openbare orde dient te gebeuren op een uiterst zorgvuldige wijze. De procedure voor de SURB omvat een gedetailleerd plan waarbij het toekomt aan de directeur van de gevangenis, tezamen met de psychologen van de Psychosociale Dienst, om een omstandig verslag te maken omtrent verzoeker. Daarbij komt dan nog het advies van het Openbaar Ministerie en uiteindelijk dient een gespecialiseerde rechtbank een beslissing te nemen. Hierbij wordt de meeste aandacht besteedt aan de sociale gevaarlijkheid van de betrokkene. Vooraleer de SURB iemand onder voorwaarden in vrijheid stelt, zal dus worden uitgesloten dat deze op eender welke wijze een gevaar kan betekenen voor de openbare orde.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de Staatssecretaris op geen enkele wijze enig verslag laten opstellen door deskundigen in sociale reclassering of in risico-taxatie. De Staatssecretaris heeft louter op basis van de correctionele veroordelingen die verzoeker in het verleden heeft opgelopen een beslissing genomen. Daarenboven werden bij de beoordeling van de sociale gevaarlijkheid door de

Staatssecretaris meerdere fouten gemaakt, hetgeen wijst op een gebrek aan zorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing. Zo werd er uitgegaan van een definitieve veroordeling van 15.02.2010, terwijl dit slechts een veroordeling bij verstek was. Een dergelijk flagrante fout wijst er op dat de gehele beslissing is aangetast door een gebrek in zorgvuldigheid.

Daarenboven gaat de bestreden beslissing er van uit dat de veroordelingen betrekking hebben op recent gepleegde feiten, waardoor dit een bewijs zou leveren van een actueel gevaar voor de openbare orde. De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren echter van meerdere jaren geleden, hetgeen een eenvoudig onderzoek zelfs al aan het licht had gebracht.

Doordat de Staatssecretaris op onzorgvuldige wijze de beslissing heeft voorbereid, komt deze tot een kennelijk onredelijke beslissing.

Het middel is ernstig.”

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 4 van het KB van 7 augustus 1995 houdende de vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij gedurende meer dan één jaar afwezig is geweest uit het Rijk, doch meent zich te kunnen beroepen op de voorwaarden gesteld in de artikelen 2 en 4 van het KB van 7 augustus 1995. Hij stelt dat hij de steun heeft van zijn vriendin, die over een inkomen beschikt, dat hij eigenaar is van een woning sinds 2005 en dat hij vanaf zijn invrijheidstelling tewerkgesteld kan worden bij een restaurant in E. (...). Hij stelt dat de beslissing onzorgvuldig genomen werd daar hij bij vonnis van 15 februari 2010 enkel bij verstek werd veroordeeld en dat de overige vonnissen handelen over feiten van meerdere jaren geleden. Hij vervolgt dat de verwerende partij er niet in slaagt aan te tonen dat er een actueel hoog risico op recidive is in zijn hoofd en verwijt de verwerende partij de sociale studie van 3 juni 2011 naast zich te hebben neergelegd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier en meer bepaald uit de in- en uitreisstempels van zijn Marokkaanse paspoort, ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker langer dan één jaar afwezig was uit het Rijk. Dit wordt expliciet bevestigd door verzoeker in zijn verzoekschrift. De verwerende partij acht het derhalve niet meer nodig hieromtrent te motiveren.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG- verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de

Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken

Het besluit bedoeld in artikel 19, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet is het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en bij koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, De artikelen van dit besluit die op verzoeker van toepassing (kunnen) zijn, zijn de artikelen 2 en 4, Artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 luidt als volgt:

"De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren op voorwaarde;

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen;

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk;

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3, 4 of 5. "

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 luidt als volgt:

"De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet:

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt."

De verwerende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing melding gemaakt wordt van het feit dat de minister of zijn gemachtigde de toelating om gemachtigd te worden tot een terugkeer in België, kan weigeren wanneer de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In dit verband wordt er gewezen op verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Mechelen op 18/06/1996, zijn veroordeling door de correctionele rechtbank te Mechelen op 15/02/2010, zijn veroordeling door het Hof van Beroep te Brussel op 15/03/2011 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar uit hoofde van poging tot opzettelijke doding en verboden wapendracht, met onmiddellijke aanhouding en zijn veroordeling op 11/04/2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen.

De situatie van de vreemdeling die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, wordt behandeld in artikel 19, § 2 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt inderdaad verwezen naar een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad, dat zoals hierboven verduidelijkt, het besluit van 7 augustus 1995 is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. De beslissing verwijst zowel naar artikel 19 van de vreemdelingenwet, als naar het Koninklijk Besluit van 7 augustus 1995 en zet uitvoerig uiteen waarom verzoeker geen recht heeft op terugkeer.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Uit de artikelen 2 en 4 van het voornoemde KB blijkt duidelijk het woord "kan". De gemachtigde kan het verblijf toekennen, doch hierbij komt hem een discretionaire bevoegdheid toe, waarbij hij rekening houdt met de omstandigheden eigen aan verzoekers situatie. Er rust geenszins een verplichting op de gemachtigde van de minister om het verblijf desgevallend terug toe te kennen.

Verzoeker betwist geenszins dat hij meerdere keren veroordeeld werd, doch is van mening dat de veroordelingen dateren van enkele jaren geleden waardoor zij niet meer actueel zouden zijn. De verwerende partij merkt op dat de eerste veroordeeld inderdaad reeds dateert van 1997. Echter, de laatste veroordelingen dateren van 2010 en 2011, waarvan geenszins gesteld kan worden dat ze dateren van enkele jaren geleden. Bovendien wijst het feit dat verzoeker meerdere keren veroordeeld werd er op dat hij een actueel gevaar blijft vormen voor de openbare orde. De verwerende partij vervolgt dat verzoeker inderdaad verzet heeft aangetekend tegen een vonnis van 12 oktober 2009, waarvan geen melding werd gemaakt in de beslissing. Echter, op 11 april 2011 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Mechelen tevens veroordeeld tot een werkstraf uit hoofde van een persoon te hebben aangehouden. Verzoeker toont derhalve niet aan wat hij met zijn kritiek wenst te bereiken. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat gelet op de feiten die aan de grondslag liggen van de diverse veroordelingen, zijnde inbreuk op de drugswetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen die ziekte of ongeschiktheid hebben veroorzaakt, poging tot opzettelijke doding, toelaten te stellen dat er een gevaar is voor de openbare orde. De ernst en de herhaling van de misdrijven maken dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze is genomen. Bovendien toont verzoeker niet aan in welke mate er nog gemotiveerd diende te worden naar het 'actuele' gevaar. Hij laat na hieromtrent enige wettelijke bepaling aan te brengen.

Waar hij verwerende partij verwijt geen rekening gehouden te hebben met de sociale studie aangaande de strafuitvoering, merkt de verwerende partij op dat het in casu gaat om een administratieve bestuurshandeling, waarbij de regels inzake het vreemdelingenrecht worden toegepast, en geenszins om een toepassing van de strafwet.

Voorts merkt de verwerende partij op dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat verzoekers veroordelingen, die kaderen binnen de openbare orde, zwaarder doorwegen dan het feit dat hij de steun zou hebben van zijn vriendin, dat hij eigenaar is van een woning sinds 2005 en dat hij vanaf zijn invrijheidstelling tewerkgesteld kan worden bij een restaurant in E. (...).

Het enig middel is ongegrond."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 en 9bis en naar onder meer de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: het koninklijk besluit van 7 augustus 1995), en naar het feit dat de aanvraag om gemachtigd te worden tot terugkeer ongegrond wordt verklaard, omdat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid ernstig te kunnen schaden, gezien de verschillende strafrechtelijke veroordelingen die zij heeft opgelopen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu een onderzoek in naar de schending van artikel 9 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij diende een aanvraag in om machtiging tot terugkeer in het Rijk.

In casu werd de aanvraag van de verzoekende partij, die langer dan één jaar afwezig was in het Rijk, om gemachtigd te worden tot een terugkeer in het Rijk in toepassing van de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Artikel 2

De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren, op voorwaarde :

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen;

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk;

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3, 4 of 5.”

en

“Artikel 4

De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet :

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt.”

Vooreerst wordt er benadrukt dat voormelde bepalingen aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een ruime discretionaire bevoegdheid toekennen gelet op het woordgebruik “kan” in de hierboven geciteerde bepalingen. Het komt dan ook de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris

toe te oordelen dat een machtiging tot verblijf niet kan worden toegekend indien de aanvrager de openbare orde schaadt, zoals in casu werd geoordeeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag geweigerd wordt om redenen van openbare orde, nu de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid ernstig te kunnen schaden, waarbij gewezen wordt op de hierna besproken strafrechtelijke veroordelingen in haren hoofde, en dat *“Gezien de ernst van de feiten en de historiek van de veroordelingen waarvan drie nieuwe veroordelingen plaatsvonden de afgelopen jaren, dient vastgesteld te worden dat meneer een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en niet gemachtigd kan worden tot een terugkeer in het Rijk.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, gehoord op tegenspraak, door de Correctionele Rechtbank van Mechelen op 18 juni 1997 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete met uitstel van drie jaar omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Vervolgens werd zij op 15 februari 2010, weliswaar bij verstek, door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete omwille van opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg hebben gehad en omwille van het wederrechtelijk vasthouden van een persoon. De feiten dateren van 2007. Tegen dit vonnis, bij verstek gewezen, werd door de verzoekende partij verzet aangetekend, waarna de Correctionele Rechtbank van Mechelen op 19 december 2011 de verzoekende partij vrijsprak. Terecht merkt de verzoekende partij op dat hiervan geen juiste toedracht werd vermeld in de bestreden beslissing. Haar kritiek is evenwel overtollig gelet op de ernst van de overige veroordelingen, waaronder opzettelijke doding, waarvan in de bestreden beslissing wel correct melding wordt gemaakt.

Verder werd zij op 15 maart 2011, op verzet tegen het verstekarrest van 3 november 2009, na tegenspraak door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar uit hoofde van poging tot opzettelijke doding en het voorhanden hebben van een vuurwapen of de daarbij horende munitie zonder een voorafgaande vergunning, met onmiddellijke aanhouding. De feiten dateren van 2003.

Tenslotte werd de verzoekende partij op 11 april 2011 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen, op verzet tegen een vonnis bij verstek van de Correctionele Rechtbank van Mechelen van 12 oktober 2009, veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren wegens het aanhouden of doen aanhouden, gevangenhouden of doen gevangenhouden van een persoon en het toebrengen van opzettelijke slagen of verwondingen die een ziekte of een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebben. De feiten dateren van 2008.

Deze feiten tonen wel degelijk aan dat de openbare orde op ernstige wijze geschonden is en dat de veroordelingen relatief recente feiten betreffen.

De veroordelingen waarvan sprake in de bestreden beslissing, met uitzondering van het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Mechelen van 15 februari 2010, betreffen wel degelijk vonnissen of arresten gewezen op tegenspraak, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden. De kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing wat betreft de veroordeling bij verstek op 15 februari 2010 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen is echter correct, nu blijkt dat de bestreden beslissing stelt dat dit een definitieve veroordeling betreft, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat tegen dit vonnis verzet werd aangetekend en dezelfde rechtbank de verzoekende partij op 19 december 2011 vrijsprak. De bestreden beslissing maakt hiervan geen melding. De Raad acht deze kritiek evenwel niet dienstig nu deze gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, gezien de ernst van de overige misdrijven. De kritiek van de verzoekende partij hieromtrent kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Benadrukt wordt dat de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om de verzoekende partij te machtigen tot verblijf die is toegekend aan de verwerende partij door de toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 4 van voormeld koninklijk besluit waar de bewoording *“kan”* op wijst. Deze bepalingen scheppen geen verplichting in hoofde van de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de steun van haar vriendin en familie, op het eigendomsrecht van haar woning die zij sinds 2005 en op de belofte van tewerkstelling bij restaurant L.J. BVBA vanaf haar invrijheidsstelling, wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij gezien de ernst en de historiek van de veroordelingen een actueel gevaar vormt voor de openbare en om die reden niet kan gemachtigd worden tot terugkeer in het Rijk. De Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij inzake de beoordeling van aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in casu een kennelijk onredelijke beslissing werd genomen. Bovendien stelt zij zelf in haar verzoekschrift dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen of niet op grond van de door de aanvrager aangebrachte elementen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de sociale studie van 3 juni 2011 die werd uitgevoerd in het kader van de voorbereiding van de voorlopige invrijheidsstelling van de verzoekende partij door de Strafvorderingrechtbank, wijst de Raad er op dat dit document dateert van na de bestreden beslissing, die werd genomen op 20 januari 2012, zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Louter ten overvloede herhaalt de Raad dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te beoordelen en kan verwezen worden naar bovengaande uiteenzetting hieromtrent. Bovendien wordt dergelijke studie gevoerd met het oog de voorwaardelijke invrijheidsstelling en niet in het kader van het toekennen van een recht op verblijf in het kader van de vreemdelingenwet. Uit de conclusie van de sociale studie, die bij het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt ten overvloede dat naast een positief advies voor beperkte detentie een negatief advies werd gegeven door de technisch penitentiair deskundige voor elektronisch toezicht, omdat *"We hadden graag een bredere kijk op de context gezien bij het opstellen van dit advies. We vinden dit belangrijk naar inschatting van het plegen van nieuwe feiten alsook om het risico op ontvluchten in te schatten. (...) Bijgevolg kan er nog niet volledig worden tegemoet gekomen aan de tegenindicaties en geven we negatief advies voor ET."*, zodat geenszins uitspraak wordt gedaan over het gevaar dat de verzoekende partij betekent voor de openbare orde. Ook blijkt niet uit het administratief dossier of uit de bij het verzoekschrift toegevoegde documenten dat intussen een beslissing inzake de voorlopige invrijheidsstelling is genomen door de Strafvorderingrechtbank, zodat hetgeen de verzoekende partij voorhoudt louter is gebaseerd op een voorbereidend advies. Uit artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet blijkt geen verplichting voor de verwerende partij rekening te houden met hetgeen een strafuitvoeringsrechtbank desgevallend zal bepalen of enige plicht tot het uitvoeren van sociale studies. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk en zorgvuldig genomen.

Overigens laat de verzoekende partij na in haar verzoekschrift aan te geven met welke elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Haar enige kritiek wat de voorgehouden schending van de motiveringsplicht betreft, is het gegeven dat op onzorgvuldige wijze gesteund werd op foutieve gegevens in verband met haar strafrechtelijk verleden, met name dat geen melding wordt gemaakt van de vrijspraak op 19 december 2011 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen, terwijl uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat dit weliswaar foutief weergegeven feit in de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan de inhoud van deze beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 wordt niet aannemelijk gemaakt. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk welke andere bepalingen van de wet van 29 juli 1991 ze geschonden acht, zodat dit onderdeel voor het overige als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanhaalt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren of het zich beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens

artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de artikelen 8 en 14 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. BEELEN